

LBRIS

We know
books

BAILEY SEYBOLT

**CORAM
HOUSE**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

1 august 1968 - Coram House

SARAH DALE

E un stol de umbre sub stejarul bătrân. Cel care crește la marginea cimitirului. Dar nu. Ochii orbiți de soare își recapătă claritatea. Nu umbre. Călugărițele, cu hainele negre atârând pleoștite în aerul umed. Sora Marguerite îmi face semn să mă apropiu. Broboane de sudoare i se înșiră pe frunte, la rădăcina părului, udându-i vălul. E ca și cum s-ar topi pe sub rasă.

- Bucătăreasa face limonadă, zice ea și arată spre House, de parcă n-aș ști unde să mă duc. Vino cu ea aici, copilă.

Ceilalți se joacă pe plajă, țipând și bălăcindu-se în apa răcoroasă, în vreme ce sora Ann încearcă să-i facă să tacă. Dar nu-mi pare rău că plec. Câteva minute de singurătate sunt mai prețioase decât cea mai frumoasă zi de vară. Pornesc în sus pe deal prin sumacul care tocmai începe să dea în floare. Sunt încă niște conuri verzi - nu seamănă deloc cu ciorchinii de un roșu incandescent care vor fi toamna. Aerul e saturat de plante care cresc. Zumzetul insectelor îneacă sunetele de pe plajă. Aici sunt cu totul singură.

Ajung la partea veche a cimitirului. Unele pietre de mormânt sunt din anii 1800, cele mai multe dintre litere s-au șters ori s-au umplut cu mușchi verde, așa că nu se mai poate ști cine este acolo. Iarba crescută peste măsură îmi gădilă pielea moale din spatele genunchilor. Pe morții de aici nu-i vizitează nimeni, așa că Marcus nu cosește decât atunci când îl silește părintele Foster. Chiar și atunci, bombăne că trebuie să muncească în plus. Însă mie mi se pare că aici arată frumos așa, plin de *bee balm*¹ cu flori stacojii penate și anason cu turnulețe liliachii.

O iau pe o potecă ocolitoare, care duce prin cercul vrăjit al pinilor albi, unde cineva pe nume May Sullivan are o bancă doar a sa. Trebuie să fi fost iubită, ca să aibă un astfel de loc doar pentru ea. În partea cealaltă, urmez un șir de pătrate de marmură identice, fiecare cu numele unui locotenent sau caporal care a murit în 1918. Iarba de aici e tunsă și mormintele au de obicei flori sau stegulețe puse pe ele. Încă mai sunt oamenii vii care îi îndrăgesc pe acești bieți băieți, așa cum le zic întotdeauna călugărițele. Băieții morți. Nu cei vii. Noi nu suntem niciodată bieții băieți sau bieteze fete.

Poteca se arcuiește pe lângă un șir de mausolee care arată ca niște case de păpuși din piatră, și acolo, în vârful dealului, este poarta de fier care duce la House. Pe fiecare dintre stâlpii porții stă un înger de piatră, cu fața ascunsă în mâini. De ce plâng ei, m-am întrebat întotdeauna, dacă toți cei de aici sunt într-un loc mai bun? Doar dacă lacrimile lor nu sunt deloc pentru morți.

¹ Monarda, plantă din familia mentei

Fire din pânze de păianjen mi se lipesc de față pe când pășesc pe poartă. Ceva mi se târăște în jos pe mână, dar când mă uit nu văd acolo nimic. Azi curtea e tăcută. Toți sunt jos, la lac, ori se joacă prin pădurea umbroasă.

Ușa bucătăriei e ținută deschisă de o piatră, dar e prea întuneric ca să văd înăuntru.

- Hei! Încerc să strig, dar cuvântul nu-i decât o șoaptă.

Ultima parte a potecii a fost abruptă.

- Așteaptă! mârâie vocea bucătăresei din întuneric.

Un balaur în sălașul lui. Așa că aștept.

De aici, tot lacul strălucește, neted ca oglinda. De parte, în celălalt capăt al plajei, o barcă cu vâsle saltă pe apa puțin adâncă. Sora Cecile stă lângă ea, așteptând. Chiar și de atât de sus îmi dau seama că este ea după felul în care stă - dreaptă și nemișcată, ca o statuie. Probabil un copil capătă o lecție de înot. Cu atât mai rău pentru el.

- Ei bine, ce vrei? zice o voce.

Tresar și mă întorc.

Bucătăreasa stă în ușă, cu mâinile pline de făină până la coate, ca niște mănuși. Aer încins se vălătuiește în bucătărie, în spatele ei.

- Vă rog să mă iertați, doamnă, zic.

Însă nu pare furioasă. E mai cumsecade decât cea dinainte.

- Sora Marguerite m-a trimis după limonadă.

- Ei, nu zău? Gura bucătăresei devine o linie subțire. Așteaptă aici, mormăie și se întoarce în încăpere.

Mă întorc să mă uit la sora Cecile, pe plajă. Barca saltă pe apă, dar ea nu se clintește.

În spatele meu, un trosnet în bucătărie. Înainte să mă pot da deoparte, un băiat năvălește pe ușă, izbindu-mă cu găleata de metal. Cad în curtea plină de praf. Durerea e ascuțită. Piele desprinsă de la locul ei. Genunchiul îmi zvâcnește, însă după ce mă uit la fața aceea roșie, pistruiată, mă grăbesc să mă ridic.

Fred își ține mâna pavază împotriva strălucirii soarelui. Se apleacă, așa că îi simt răsuflarea râncedă chiar și peste găleata cu gunoi.

- Uită-te pe unde umbli, șuieră el.

- Tu ești cel care a dat peste mine.

Încerc să par dură. Se poartă mai rău dacă te temi de el.

Fred ia de jos un băț, gros cât brațul meu. E neted și albit ca un os. Îl cântărește într-o mână, încercându-i greutatea. Trupul mă doare deja în așteptarea loviturii.

Care însă nu vine.

Privirea lui Fred se oprește la ceva din spatele meu. Apoi trece pe lângă mine brutal, împingându-mă deoparte, ca și cum n-aș mai exista. Mă uit după el cum dispare în jos pe potecă, spre lac, cămașa albă apare și dispare printre crengile verzi. Număr până la o sută ca să mă asigur că a plecat. Îmi curge sânge din genunchi și se îmbibă în șoseta mea albă.

- Deci trebuie să stau aici toată ziua?

Mă întorc și o văd pe bucătăreasă în ușă, cu o carafă de faianță albă. Pe dinafară sunt stropi de apă.

- Scuze, mormăi și mă grăbesc să-mi șterg praful de pe mâini.

- O, fir-ar să fie! Stai așa. Vor și pahare.

Bucătăria întunecată o înghite din nou. De data asta stau în poziție de drepti, așteptând-o să se ivească iar.

Durează o veșnicie. Sângele de pe picior începe să se usuce. Se întoarce cu patru borcane goale.

- A trebuit să le spăl. Poftim, ia-le.

Îmi împinge în brațe vraful. Dar sunt nelămurită.

- Unde sunt celelalte? întreb.

Sprâncenele bucătăresei se unesc.

- Celelalte?

- Paharele, zic.

O să bem din același vas?

Însă ea înțelege greșit.

- Dacă sora Marguerite se așteaptă să-i trimit pahare adevărate pe plajă, unde vor fi făcute cioburi, poate să vină singură să le ia.

Apoi se întoarce în bucătărie bodogănind.

Desigur. Patru pahare, patru călugărițe. Ce proastă sunt, să cred că limonada ar fi pentru noi! Mă întorc să plec, hotărând deja s-o iau pe calea cea mai lungă. Prefer să merg un kilometru în plus decât să dau de Fred când sunt singură pe potecă.

Barca e acum în larg, plutind drept în mijlocul gol-fulețului.

Sora Cecile stă la pupa și un băiat stă la prora, înalt și deșirat, cu cămașa albă strălucind în soare. Așadar, acolo se ducea Fred așa de zorit. Carafa e alunecoasă în mâinile mele. Încerc s-o prind mai bine. Pe apă, barca se rotește, împinsă de briză. Acum văd încă un băiat, mic și ghemuit, dar sunt prea departe ca să-i deslușesc fața. Sora Cecile își întinde brusc brațul spre apă, ca și cum ar azvârli o piatră. Reacția lui Fred este să se repeadă în față. Într-o ceață, băiatul mai mic cade peste bord. Brațele și picioarele i se zbat în apă, făcând-o să spumege. Timpul se întinde la nesfârșit.

„O lecție de înot. O lecție de înot.“ Cuvintele mi se repetă în minte ca o rugăciune.

Apa cu bulbuci se potolește în vălurile, apoi devine netedă.

Nici un căpșor nu se ivește la suprafață.

Nu mă mișc. Nu pot să mă mișc. Ceilalți din barcă sunt și ei încremeniți. Sora Cecile, un triunghi negru. Fred, pata unei cămăși albe. Doar doi acum. Timpul se întinde la nesfârșit. Apoi Fred ridică vâslele și începe să le mânuiască.

Ace reci îmi înțepă piciorul. Cobor privirea. Acele sunt ude. Pământul e presărat cu cioburi. Trebuie să fi scăpat carafa, însă n-am auzit bufnitura.

Când ridic iar ochii, sora Cecile se uită la mine din barca aproape ajunsă la mal. N-are cum să-mi vadă fața de acolo, jos, așa de departe, dar tot îmi vine să mă ascund. O să mă trimită înapoi în pod. Știu că o s-o facă.

Un sunet îmi scapă printre buze și duc o mână la gură, înăbușindu-l. Cioburile carafei zac în praf, zimțate și albe. Am impresia că ar putea să sară în sus și să se unească la loc. Ca și cum aș putea să dau timpul înapoi și să fac altfel ce am făcut. Ca și cum aș putea să știu ce urmează și să mă agăț mai strâns.

1 mai 1988 - Tribunalul statal

KAREN LAFAYETTE

Alan Stedsan: Bună dimineața, doamnă Lafayette. Vă mulțumesc că ați venit.

Karen Lafayette: Mă bucur să fiu aici dacă asta e de folos.

AS: În ordine, atunci să începem. Ați trăit în orfelinatul Coram House din 1965 până în 1970. Îmi puteți spune câte ceva despre viața de acolo?

KL: [Râde] Absolut toți cei care au lucrat acolo ar trebui să fie în închisoare. Știți că își ziceau „Surrorile Milostivirii“? Vă puteți imagina? Care închisoare? Sora Cecile - până la ultima dintre ele - ar trebui să fie în iad.

AS: Vă înțeleg mânia, doamnă Lafayette. Dar cu cât avem mai multe amănunte...

KL: Știu. În regulă.

AS: Ne puteți spune mai multe despre sora Cecile? Care erau responsabilitățile ei în Coram House?

KL: Vreți să ziceți, în afară de tortură?

AS: Păi...

KL: Știu - amănunte. Se ocupa de dormitorul fetelor. Se asigura că ne-am spus rugăciunile, că ne-am

făcut patul. Tâmpeniile astea. A, și plimbări, lecții de înot. Credea cu tărie în puterea naturii sora Cecile.

AS: Cum ați caracteriza felul general în care se purta cu copiii?

KL: [Râde] E un monstru. În afară de cazul în care erai protejatul ei. Întotdeauna avea un protejat.

AS: Poate faceți niște precizări.

KL: Bine, vreți amănunte? Ce-ar fi să vorbim despre momentul în care sora Cecile a împins o fată pe fereastră?

AS: Pe fereastră?

KL: Fata a căzut de la etaj. Am văzut cu ochii mei – a făcut un fel de salt după ce a atins pământul.

AS: Și fata asta... a supraviețuit căderii?

KL: Era pavaj. N-aș crede.

AS: Îi știți numele... fetei?

KL: Amanda, poate? Melissa? Cred că Șapte.

AS: În vârstă de șapte ani?

KL: Nu. Șapte. Știți, numărul ei. De cele mai multe ori ne strigau doar după număr. Așa că unora dintre fete nu le-am știut niciodată numele adevărat.

AS: Și de ce... ați spus că sora Cecile... de ce a împins-o pe fereastră pe fata asta?

KL: Nici asta nu-mi amintesc. Le spălam, cred. Eu și Sarah, și Șapte.

AS: Ferestrele?

KL: Da, ferestrele. Le spălam și, nu știu, poate că ea n-o făcea destul de bine. Poate că ticăloasa aia bătrână era, pur și simplu, plictisită în acea zi. Cine știe? Am auzit că a fost o fetiță care a ars. Sora Cecile i-a spus să aducă o minge din flăcări și salopeta ei de iarnă a luat foc. Și apoi a fost băiatul

care s-a înecat. O, și mai e și părintele Foster, desigur. Dar știți totul despre asta. Dați-mi voie să vă spun, părintele Foster era singurul lucru bun dacă erai o fată în locul ăla.

1

Plec din Brooklyn înainte să se trezească restul orașului. Ziua e friguroasă și umedă. Fără zăpadă. Doar trotuare ude și mormane de zloată care înfundă gurile de canal. De obicei casele de cărămidă îmi par vesele și luminoase, însă astăzi cerul cenușiu alungă culoarea din tot ce mă înconjoară. Închid ușa blocului și car valiza în jos pe trepte. Pe trotuar scîlîlesc petice de confetti. Curând vor ajunge în râu, odată cu zloata. În această dimineață e o liniște neobișnuită. Ca și cum, după o zi, orașul încă ar dormi ca să scape de mahmureala Anului Nou.

Ajunul Anului Nou a fost deosebit de friguros și senin, așa că zgomotele petrecăreților ajungeau până la apartamentul meu gol de la etajul doi. Un grup de fete a trecut pe sub fereastra mea, râzând și bînd cu paiul șampanie din sticle mici. M-am înfiorat când am văzut lucirea albă a picioarelor lor goale. Întotdeauna am urât Anul Nou.

Acum câteva zile a venit Lola cu o sticlă de vin ca să bem pentru noua mea carte. Cunoștea liniile mari: vechiul orfelinat, biserica, toate ororile și abuzurile obișnuite, cazul care a ieșit la lumină în cele din urmă

și apoi înțelegerea pentru despăgubiri prin care a fost închis la loc în întuneric.

– Pare material de bestseller, a fost tot ce a zis, chiar și după ce i-am spus amănuntele: șase luni în Vermont și numele altcuiva pe copertă.

Scriitoare la negru.

După tot ce a mers prost cu ultima mea carte, termenul mă atrăgea. Ca și cum n-aș fi acolo. În plus, aveam într-un sertar un vraf de facturi medicale neplătite. Trecuseră trei ani de la moartea lui Adam și încă mai veneau. Nimeni nu-ți spune de partea aceea.

– În ordine, a zis Lola, te ajut să împachetezi.

Și chiar a încercat, trăgând haine din dulapul meu și ținându-le ridicate. Un pulover gros, vârgat. O rochie lungă roșie, cu flori. Nu le purtasem de ani întregi, Mi-a umplut iar paharul, a încercat să facă totul să fie amuzant, dar am rugat-o s-o lase baltă. După ce a plecat am rătăcit prin casă, terminând singură sticla. Părea imposibil să iau lucruri de pe rafturi. De parcă, de-a lungul anilor, le crescuseră rădăcini. Măcar dulapul lui Adam era deja golit.

Rămasă singură, am făcut un morman cu lucrurile la care țineam. Fotografii de la nunta noastră. Conul mic ca o ghindă al unui sequoia uriaș, dintr-o excursie în California. O piatră perfect rotundă pe care am găsit-o într-un templu peruvian și am adus-o pe furis acasă. E o minge de ping-pong antică, i-am spus lui Adam. Fiecare obiect avea o amintire pe care o îndesam în dulapul încuiat din mintea mea, ca să mă ocup de ea mai târziu, la sfatul unei terapeute la care m-am dus de câteva ori după moartea lui Adam. N-am întrebato niciodată ce se întâmplă dacă lași, pur și simplu, amintirile acolo, cu ușa bine încuiată.

Mormanul meu a încăput într-o cutie. Cutia a ajuns în subsolul Lolei. Tot restul a fost scos la marginea trotuarului. Sticlutele de oțet. Sfeșnicele de alamă. Un set de cearșafuri cafenii, urâte. Obiecte care s-au îngrămădit de-a lungul anilor, ca și cum ar fi fost aruncate de apă la mal.

Astăzi mașina mi-e parcată chiar în fața blocului – o mică minune că am găsit acel loc. Am cumpărat mașina într-o suburbie din New Jersey a doua zi după semnarea contractului. O Toyota la mâna a doua cu unsprezece mii de kilometri și două adâncituri gemene în acoperiș, de când proprietarul precedent a intrat într-un garaj având o bicicletă legată deasupra mașinii. Îmi place că mașina vine cu povestea sa. Pun valiza în portbagaj, alături de cutiile cu lucrurile necesare pentru muncă. Laptop și lucrări de referință. Carnete pentru însemnări, markerere preferate, fișe, biblioraft gol. Stomacul îmi chiorăie.

Nu-i decât 6.00 și un pic dimineața, dar semnul DESCHIS de la magazinul de delicatose promite cafea fierbinte. Comand, ca de obicei, chifla cu cremă de brânză și felii de roșii, cu toate că știu că vor fi palide și făinoase. În vreme ce aștept, sorb cu privirea crengile dezgolite ale copacilor din parcul de vizavi, vopseaua verde ciobită a treptelor care duc în jos, spre metrou. Pantone 350. Verde de New York. Stomacul mi se strânge.

Sunt în dispoziție sentimentală. Contractul pentru carte prevede șase luni pentru o primă versiune. Apoi pot să mă întorc. Chiar și aici, aproape că nu ies din apartament în primele faze ale unui proiect. Și apoi, ăsta nici măcar nu-i un sfârșit adevărat – acela a fost acum trei ani. E mai grabă cum ai smulge o piele

a unghiei. Doare, da, să desprinzi acel firisor de carne. Însă e și o ușurare.

Iau chifla îmbrobodită în hârtie cerată cu mine la mașină. Telefonul scoate un *ping* pe când mă așez la volan – un mesaj de la Lola, care îmi urează noroc și îmi spune că se pare că va ninge și să n-ajung în vreun șanț. De asemenea, un e-mail de la Alan Stedsan, noul meu coautor.

„Dragă doamnă Kelley“, începe, la fel de oficial ca toate cele dinainte. Poate că avocații nu se pot abține de la asta. Îmi urează drum bun și întreabă dacă pot să merg mâine la biroul lui, ca să pornim la lucru. Îi răspund repede că sunt de acord.

N-am vorbit la telefon decât o dată, dar a fost destul ca să-mi fac o imagine. Stedsan a vorbit cel mai mult. Mi-a oferit o scurtă trecere în revistă a procesului împotriva bisericii catolice și viziunea sa despre carte – istorie pentru iubitorii de cazuri adevărate. Avea nevoie de cineva care se pricepe la amândouă, a zis. Ca un Erik Larson tânăr. Tonul său sugera că acesta este cel mai mare compliment.

Acea conversație se presupunea că este un interviu, însă am avut impresia că el caută ceva în răspunsurile mele, o calitate misterioasă. Chiar înainte să încheiem, a întrebat dacă aş vrea vreo modificare a contractului draconic, cu toate că, desigur, nu i-a zis așa. El urma să aibă controlul deplin al redactării. Un acord sever de confidențialitate pentru mine, cu o penalitate din șase cifre dacă îl încalc. Plus un program nemilos și mutarea în Vermont, ca să poată monitoriza progresul *nostru*.

Am zis că nu. Era în ordine totul.

Agentă mea a sunat după o oră cu oferta. Așadar, presupun că acea calitate pe care o căuta el era supunerea. Nu prea misterioasă, la urma urmei.

Caut indicațiile pentru a ajunge la apartamentul pe care l-am închiriat pe nevăzute. Burlington, Vermont. Șase ore spre nord, aproape în linie dreaptă. Motorul scoate un scrâșnet metalic când pornește, dar curând mă înscriu în traficul de pe Atlantic Avenue. După cinci intersecții îmi dau seama că n-am aruncat o ultimă privire spre apartament. O furgonetă albă claxonează și-mi taie calea. Orice regret e înecat de neliniștea încercării de a ajunge pe autostradă fără să mor.

După o oră de mers la nord de oraș traficul se rărește. Iau chifla și cafeaua, amândouă reci. Printre copacii desfrunziți zăresc jos, în vale, orașe minuscule și câmpuri înzăpezite presărate cu cai sau vaci cafenii. Până să ajung în Albany, blocurile-turn de birouri și furnalele par enorme.

După asta, orașele sunt tot mai mici și depărtate între ele, până când opresc să fac plinul într-unul alcătuit dintr-un oficiu poștal și un magazin universal, cuibărite între plante veșnic verzi acoperite de chiciură. Umplu rezervorul de la pompa din față, schimbând mâinile la zece secunde o dată ca să nu mă aleg cu degerături.

Înăuntru, trec pe lângă rafturi cu toate chipsurile imaginabile – cu murături și mărar, ketchup, creveți – până când dau de cafeaua pitită lângă o vitrină cu gogoși pudrate cu zahăr. Am citit undeva despre un bărbat care a vârat lame de ras în gogoși de la benzinării. Cuiva a trebuit să-i fie cusută la loc limba. Umplu un pahar, iau din vitrină o gogoasă și plătesc. Afară, vântul rece se răsuțește în jurul meu de parcă mi-ar

fi dus dorul. Gogoșa are gust de mere și scortîșoară. E delicioasă. Și nici n-are vreo lamă în ea.

Adam mi-a spus odată că văd primejdii peste tot. A dat vina pe cărțile mele. Teoria lui era că, dacă aş scrie despre pisoi în loc de oameni omorâți, lumea ar părea mai puțin amenințătoare.

- Nimeni nu vrea cărți despre pisoi, am ripostat.

- Toată lumea vrea cărți despre pisoi, a zis el.

Însă cred că am abordat greșit disputa. Poate că văd într-adevăr peste tot primejdii, însă asta e din pricină că lumea e primejdioasă. Unele gogoși îți vor rețea limba. Cărțile mele nu sunt născociri, asta-i ceea ce ar fi trebuit să-i spun lui. Sunt fapte. El era cel care nu vedea lucrurile așa cum sunt. El era cel care a crezut până în ultima clipă că viața o să fie mai bună.

Mă întreb ce ar zice Adam despre acest nou proiect. Și mai mult întuneric și moarte. Poate că l-ar fi încântat perspectiva să plece câteva luni din New York. Sau poate ar fi detestat-o. O vreme am putut să-i invoc glasul, să-mi închipui ce ar spune și cum ar spune-o. Însă nu mai merge. În capul meu, vocea îi sună doar ca a mea. Durerea acestui fapt e mai puțin ascuțită decât la început. Mai degrabă ca atunci când apeși pe o vânătaie veche.

Mă întorc în mașină și pornesc.

Următoarele două ore trec fără să se întâmple nimic deosebit. Fără multe mașini, fără viscol. Doar o șosea desfășurându-se peste dealuri, din când în când un târgușor sau un hambar singuratic care se înalță pe marginea drumului. Sunt atentă să văd Camel's Hump¹, un munte a cărui formă deosebită apărea în

¹ Ccoașa cămilei

toate căutările mele despre Vermont, însă nu dau de el. Încep să pricep de ce oamenilor le place să șofeze.

Când ajung în vârful următorului deal zăresc în depărtare fulgerarea autostrăzii. Apoi un pod vopsit într-un verde ca menta mă duce peste un râu și înapoi în prezent. Un complex comercial plin de magazine uriașe cu chilipiruri – cântecul de sirenă al mărfurilor ieftine și din belșug. Fotografiile orașului Burlington păreau destul de atrăgătoare. O mulțime de clădiri vechi din cărămizi pe fundalul uriaș al lacului Champlain, dar acum mă tem că erau înșelătoare. Poate că vor fi șase luni de centre comerciale jalnice și mâncare de la McDonald's. Cu toate că în fața Lolei am protestat că Burlington e un oraș – cel mai mare din Vermont! –, îmi dau seama că o parte din mine se așteptase nu chiar la sălbăticie, dar cel puțin la ceva fermecător și în spiritul lui Thoreau.

Ajung în vârful unui deal încununat cu un campus. Clădirile istorice sunt amestecate cu un centru studentesc uriaș din sticlă. În oglinda retrovizoare, forma aparte a lui Camel's Hump pare sculptată pe orizont. Are ceva de prevestire faptul că prima dată când îl văd este pe neașteptate și într-o oglindă, însă ce fel de prevestire, nu știu.

Ratez următorul viraj și mă pierd într-un labirint de străduțe cu sens unic, până când ajung în sfârșit, pe Archibald Street. Cele mai multe clădiri arată ca și cum nu le-ar strica un nou strat de zugrăveală, însă zona e populată. Văd o brutărie cu vitrina aburită, un magazin local care promite *samosa*¹, o pictură murală a lui

¹ Produs de patiserie din India sau Pakistan, umplut cu diverse ingrediente

Muhammad Ali așa de mare, că m-aș putea cuibări în nara lui. Apoi un mic cimitir colonial, cuibărit într-un șir de clădiri vechi, victoriene, fiecare împărțită în mai multe apartamente, judecând după numărul cutiilor de scrisori.

Destinația mea este ultima casă de pe stradă, mare, veche, de formă neregulată, zugrăvită într-un liliachiu ca în trăirile psihedelice induse de droguri. Mai verific o dată adresa, însă telefonul mă asigură că am ajuns. Caut prin e-mailuri, încercând să dau de numărul de telefon al proprietarului, când cineva îmi bate în capotă.

Un bărbat cu părul alb îmi face semn să cobor geamul.

- Trebuie să fii Alex, zice. Sunt Joe. Proprietarul casei. Cum a fost drumul?

Mă grăbesc să ies din mașină, în vreme ce el se pornește să explice despre curățatul zăpezii cu plugul și parcare. Trotuarul e presărat cu petice de gheață, dar omul pare să aibă mai multă încredere în propriile picioare decât am eu, în ciuda vârstei și a șoșonilor neîncheiați.

- Păi, zice, desfăcându-și brațele ca să cuprindă întinderea aia monstruoasă de casă liliachie, iat-o.

Mă cuprind în brațe, regretând că nu mi-am luat timp să-mi pun hanoracul și nădăjduind că o să priceapă aluzia, dar el pare că așteaptă să-i răspund.

- E foarte veselă, zic în cele din urmă.

- Păi, pe aici șase luni din an e cenușiu, așa că, ce mi-am zis, ia să înviez un pic vecinătatea.

Spune asta ca și cum ar mai fi spus-o.

- În ordine. Ești gata pentru vizită?

Descuie ușa principală și îl urmez înăuntru, apoi pe o scară abruptă.

Turul lui Joe include boilerul, scara de incendiu, cum să apăs pe întrerupător dacă soba suprasolicită sistemul. „Casă veche“ pare să fie explicația pentru toate. În cele din urmă, stăm în picioare în bucătărie, cu zăpada de pe încălțări topindu-se pe linoleumul îngălbenit.

Arată cu capul ușa care dă în living.

- Aveam în garaj o masă veche. L-am pus pe fiu-meu s-o curețe și am așezat-o acolo. M-am gândit că-i mai bună decât un birou - mai mult spațiu și așa mai departe - dacă o să scrii o carte aici.

- Mulțumesc, zic. E minunat.

Tace, așteptând să continui, însă doar zâmbesc politici. Oamenii sunt întotdeauna curioși când spui că ești scriitor. Ca și cum n-ar fi o muncă adevărată și le datorezi o explicație mai bună, însă am lepădat de mult impulsul de a umple tăcerea. Orice tăcere. Și apoi, Alan Stedsan mi-a cerut să fiu evazivă în privința proiectului nostru. „Nu le spune la ce lucrezi“, a zis. „Câtă vreme nu ești obligată s-o faci.“

- În fine.

Joe face să zăngănească un set de chei, apoi mi le întinde. Brelocul-bufniță se uită la mine cu ochi bulbucăți.

- De obicei trec pe aici miercurea, zice. Ca să văd ce mai este. Dar ai numărul meu. Să-mi spui dacă ai trebuință de ceva. Și succes la proiectul istoric!

Cu asta, închide ușa după el. Pași grei tropăie pe trepte în jos, apoi ușa casei se trântește.

Rătăcesc prin camere ca să văd ce este acolo, sau, poate, ca să le iau în stăpânire. Bucătăria e curată și goală și miroase a dezinfectant și mucegai. Are o sobă electrică, un frigider mic și o fereastră care dă spre locul de parcare asfaltat din spatele casei. Podeaua livingului